

PRIYA PARKER

THE ART OF GATHERING

How We Meet
and Why it Matters

ПРІЯ ПАРКЕР

МИСТЕЦТВО ЗБИРАТИСЯ РАЗОМ

Як організувати змістовну
та результативну зустріч

Харків

2020

УДК 379.8
П18

Серія «Саморозвиток»

Перекладено за виданням:

Priya Parker. The Art of Gathering : How We Meet and Why it Matters / Priya Parker. — New York : Riverhead Books, 2018. — 320 p.

Переклад з англійської *Олени Гамурарь*

Дизайнер обкладинки *Рената Куртвелієва*

Присвячується моєму чоловікові Ананду

Паркер П.

П18 Мистецтво збиратися разом. Як організувати змістовну та результативну зустріч / Прія Паркер ; пер. з англ. О. Гамурарь. — Х. : Віват, 2020. — 288 с. — (Серія «Саморозвиток», ISBN 978-966-942-827-1).

ISBN 978-966-982-041-9 (укр.)

ISBN 978-1-59463-492-5 (англ.)

Ця книжка створена для тих, хто коли-небудь розмірковував, як звичайні сходи́ни перетворити на цікаву й результативну зустріч. Не має значення, що це: тусовка у п'ятизірковому готелі чи бізнес-ланч, переговори тет-а-тет чи комунікація цілої групи — ось вам цікаві фішки та лайфхаки з організації, планування та проведення будь-яких зустрічей, приватних чи корпоративних. Реальні бесіди з організаторами конференцій та вихователями дитячого табору, коучами та директорами, фотографами, інструкторами, консультантами, аналітиками та творцями комп'ютерних ігор — тепер кожна ваша зустріч стане сходи́нкою до нових горизонтів продуктивності та успіху.

УДК 379.8

ISBN 978-966-942-827-1 (серія)

ISBN 978-966-982-041-9 (укр.)

ISBN 978-1-59463-492-5 (англ.)

© Priya Parker, 2018

© ТОВ «Видавництво «Віват»», видання українською мовою, 2020

Передмова

Т е, як саме ми проводимо зустрічі, — важливий момент нашої повсякденності. Зустрічі поглинають багато часу, навіть цілий день; вони можуть визначати спосіб нашого існування, особисте та публічне життя. Зустріч — це свідоме явище, яке спонукає людей сходитися разом з певної причини. Вона впливає на спосіб нашого мислення, зумовлює настрій, робить наше буття змістовним. Можливо, урядовці й політики краще за всіх розуміють потенціал, закладений у зустрічах. У демократичних країнах світу свобода зібрань — одне з фундаментальних прав, яке має кожна особа. У країнах з диктаторським режимом така свобода є першою необхідністю. Чому? Бо коли люди сходяться разом, обмінюються інформацією, надихають одне одного, знаходять нові шляхи для зустрічей — тоді неодмінно станеться якась подія. Однак більшість із нас мало замислюються над тим, як саме організувати зустріч.

Ми проводимо наше життя в колі інших людей: спочатку в сім'ї, потім зустрічаємось із сусідами, опиняємось у дошкільних групах дитсадків, школах і церквах; пізніше в наше життя входять мітинги, весілля, збори трудового колективу, конференції, святкування днів народжень, презентації, наради, теплі сімейні зустрічі та зустрічі випускників, звані вечери, ярмарки, похорони. І здебільшого нам буває нудно від одноманітності таких зібрань, які не зацікавлюють нас, не можуть приємно здивувати, змінити наш настрій, мислення або ж не здатні поєднати людей між собою.

Численні дослідження показують просту істину, добре відому багатьом з нас: люди гуртуються, проводять багато часу

разом то на нудних нарадах з продажів, то на сімейних зустрічах — і розчаровуються в цьому.

Дункан Грін, блогер та спеціаліст із міжнародного розвитку, у газеті *Guardian* відверто зізнається: «Мій настрій під час майже всіх конференцій є сумішшю нудьги, відчаю та люті». Грін не є винятком. Огляд «Стан підприємництва» за 2015 рік містить результати соціопитування: так звані «нераціональні збори» є найбільшою перешкодою для працівників.

Нас навіть не тішать зустрічі з друзями. У дослідженні «Дружба в Америці: криза довіри» (2013) показано, що 75 % респондентів незадоволені своїми стосунками з іншими особами. У статті «Як ми проводимо час разом» (автори Енджі Терстон та Каспертер Квіл) наведено розповідь про духовне життя молодих людей: «У час, коли традиційна релігія докладає всіх зусиль, щоб привабити молодих людей, міленіали палко прагнуть знайти щось цікавіше».

Хоча зустрічі розчаровують, ми продовжуємо й надалі організовувати зібрання, від яких самі ж і втомлюємося. Під час таких заходів більшість із нас підсвідомо дотримуються залізних правил, сподіваючись на те, що атмосфера хорошого настрою на нарадах, конференціях чи вечірках виникне сама по собі. Ми помилково вважаємо, що одним помахом чарівної палички звичайний шаблонний етикет перетвориться на теплу, душевну зустріч.

І тоді в пошуку порад ми звертаємося до тих, хто володіє мистецтвом організації зустрічей: шеф-кухарів, спеціалістів з етикету, флористів, організаторів заходів. Ми мимоволі концентруємося на формальностях та організаційних проблемах замість того, щоб приділяти увагу людям; забагато думаємо про презентації в *PowerPoint*, запрошення, аудіо- та відеобладнання, столові прибори, закуски та напої. Тобто ми схильні зосереджуватися на матеріальному аспекті організації зустрічей, бо впевнені, що це принаймні перебуває під нашим контролем. Я переконана:

таке розуміння речей є недалекоглядним і спотворює істинну причину зібрань та важливість зустрічей.

У мене є досвід групових бесід та розв'язання конфліктів. Мій підхід до фасилітації відрізняється від бачення кухаря чи простого організатора якоїсь події. За останні п'ятнадцять років я багато вивчала природу зустрічей та радила, які саме заходи слід провести, щоб змінити на краще самих людей у певних спільнотах. Сьогодні я професійна фасилітаторка. Хоча людей моєї професії багато, про них можуть і не знати. Фасилітатор — це особа, яка забезпечує успішну групову комунікацію та психологічну поведінку в групі. Моє завдання полягає в тому, щоб зібрати підхожих людей і допомогти їм разом обміркувати щось, помріяти, подискутувати, емоційно зцілитися, спільно розробити якісь життєво важливі концепції, навчитися взаємної довіри та мистецтва гуртуватися заради серйозної мети. Моє розуміння зустрічей — це бачення, яким я хотіла б поділитися з читачами. Під час будь-якого зібрання в центрі уваги мають бути люди та процеси, що відбуваються між ними.

У ході роботи я допомагаю людям відчутти потребу в належності. Напевно, це тому, що протягом життя я намагалася збагнути, звідки я родом і до якої спільноти належу. По материнській лінії моїми предками були індуси, які поклонялися коровам у древньому місті Варанасі, духовному центрі Індії. По батьковій лінії я нащадок американських фермерів з Південної Дакоти. Коротко кажучи, мої батьки познайомилися в Айові, закохались, одружились і народили мене в Зімбабве, працювали в рибальських селищах Африки та Азії, розлюбили одне одного та розлучились у Вірджинії і пішли кожен своїм шляхом. Вони одружились вдруге з людьми, які їм більше підходили за духом та поділяли їхні погляди на життя. Після їхнього розлучення раз на два тижні я провідувала то матір, то батька: шукала себе то у вегетаріанському вільному світі, сповненому фіміаmom та

ідеями буддизму, індуїзму і нью-ейджу, то у християнстві, яке не забороняло їсти м'ясо та мало консервативну євангельську доктрину, де я відвідувала церковні зібрання двічі на тиждень. Врешті у моїй душі сформувався внутрішній конфлікт, який потребував розв'язання.

Сьогодні я відчуваю покликання в роботі з людьми, які перебувають на роздоріжжі, та прагну допомогти їм зрозуміти, яким чином слід розв'язувати проблеми, й усвідомити їхнє місце в соціумі. Я проводила зустрічі в п'ятизіркових готелях, громадських парках, просто неба, у студентських гуртожитках, організувала в західній Індії збори селян, які шукали шляхи відбудови своїх спільнот після заворушень на етнічному ґрунті, а в Зімбабве — збори активістів, які намагалися протистояти загрози кризи громадських об'єднань. Я була ініціаторкою діалогу між арабськими опозиційними лідерами та їхніми партнерами з Європи й Америки, щоб зрозуміти відносини між ісламськими державами і демократичним світом; організувала зустрічі державних посадовців та чиновників федерального уряду, щоб відродити національну програму боротьби з бідністю заради нового покоління, та збори на підприємствах із виробництва програмного забезпечення, в архітектурних та косметичних компаніях, фінансових закладах — я допомагала їм у проведенні складних та запутаних дискусій щодо перспектив.

Я живу в Нью-Йорку, де люди часто збираються разом. Я буваю як гостею, так і організаторкою зустрічей. І в тому, і в іншому випадку мене постійно цікавлять важливі дрібниці, за допомогою яких ми спільно можемо створити атмосферу нашого зібрання.

Серед моїх друзів та родичів я саме та, до кого люди телефонують, щоб запитати: «Як мені організувати діловий прийом? Вибудувати бесіду з навідних питань чи дозволити людям вільно спілкуватися між собою?» або ж «Як поводитися з балакуном,

з яким ходимо до однієї церкви?» Моя подруга-іммігрантка, що походить зі змішаної мусульmano-християнської родини, запитала мене, чи може вона під час похорону свого батька пояснити власне розуміння єврейської шиви своїм друзям з Нью-Йорка, які ніколи не були знайомі з померлим.

Під час різних зібрань (чи то нарад, чи то днів народжень) я не раз переконувалася, що саме спосіб зібрання людей визначає події, які відбуватимуться в ході зустрічі, а також те, наскільки успішною вона стане. Тож «Мистецтво збиратися разом» — це і мандрівка, і путівник водночас. Ця книжка створена для тих, хто коли-небудь розмірковував, яким чином звичайні сходини перетворити на незабутню, результативну зустріч.

Сподіваюся, що ця книжка допоможе вам поглянути на зустрічі під іншим кутом зору. Її розділи впорядковані так, щоб вам стали зрозумілими послідовність проблем, через які доводиться проходити і мені, і моїм клієнтам та друзям, а також питання, які я ставила сама собі, коли створювала результативний, змістовний захід. Є кілька принципів, які можна застосувати під час найпростіших зібрань. Не обов'язково дотримуватися кожного пункту чи виконувати всі настанови цієї книжки. Вам слід на власний розсуд вирішити, що для вас є корисним і доцільним у контексті вашої зустрічі.

Книжка висвітлює мій досвід та ідеї, які допомогли, а також ті, які не стали мені в пригоді. Зустріч — це колективне явище, тож мені довелося опитати понад сотню людей, щоб дізнатися про їхні секрети та перевірити мої ідеї. У цій книжці відображені бесіди, які я проводила з організаторами конференцій та заходів, цирковими хореографами, служителями «Товариства друзів»¹, вихователями дитячого табору, працівниками бюро ритуальних послуг, диск-жокеями, аукціоністами, інструкторами

¹ Молитовне зібрання квакерів. (Тут і далі прим. ред., якщо не зазначено інше.)